

[Udenrigsministeren]

Der har også fra nogle af de store landes side været forslag fremme om, at man skulle rokke ved ligestillingen mellem medlemslandene med hensyn til at bestride formandsposten inden for EF. Det er regeringen ikke tilhænger af. Vi finder ikke, at der bør være forskel på store og små lande i adgangen til at bestride formandsposten.

Jeg mener slet ikke, der er basis for en påstand om, at vi driver strudsepolitik. Vi holder fast ved den politik, som er aftalt i Lissabon i juni 1992 af den tidligere regering og bekræftet under den nuværende regering i København i juni 1993.

Foran ligger så regeringskonferencen i 1996. Det fremgår af Maastricht-aftalen, at der holdes en regeringskonference i 1996, eller skal vi sige: Der indledes en regeringskonference i 1996, hvor mange emner kan bringes på bane. Før den kommende regeringskonference har vi i allerhøjeste grad brug for intens debat om, i hvilken retning Danmark skal trække samarbejdet, hvilke forslag vi eventuelt selv skal fremsætte, hvordan vi skal ændre samarbejdet for at gøre det så gennemsigtigt og demokratisk som muligt, og hvorledes vi skal ændre samarbejdet for at rumme de central- og østeuropæiske lande, som opfylder betingelserne for medlemskab.

Det er en helt central debat, som regeringen kun har interesse i at føre. Vi vil indbyde til debat om det, og jeg håber også, at det nu nedsatte EF-råd kan være en hjælp til at stimulere en folkelig dansk debat om, hvorledes vi skal forsøge at påvirke den regeringskonference, der kommer.

Jeg skal gøre et par betragtninger om FN's Sikkerhedsråd. Jeg vil gerne citere fra åbnings-talen: »Efter afslutningen af den kolde krig står FN med nye muligheder. FN må derfor reformeres, bureaukratiet formindskes, og der må tilføres de nødvendige ressourcer. I FN's Sikkerhedsråd må ulandene repræsenteres stærkere og de permanente medlemmer afspejle den reelle indflydelse i verden.«

Det er retningslinien for regeringens politik og for mig, og jeg er glad for, at debatten om Sikkerhedsrådet nu ser ud til at få noget luft under vingerne. Det er en vigtig diskussion, for intet er vigtigere for opretholdelsen af fred og sikkerhed, end at FN's Sikkerhedsråd helt og fuldt kan spille sin rolle.

Jeg vil gøre en enkelt betragtning gældende om forholdet mellem EF og Sikkerhedsrådet, for jeg er bange for, at der er noget, der måske er undgået visse folketingsmedlemmers opmærksomhed, nemlig det, som faktisk står i Maastricht-traktaten om dette spørgsmål. Der står i artikel J.5, stk. 4: ». . . De Medlemsstater, der også er medlemmer af De Forenede Nationers Sikkerhedsråd, rådfører sig med hinanden og holder de øvrige Medlemsstater fuldt ud underrettet. De Medlemsstater, der er faste medlemmer af Sikkerhedsrådet, forsvare i udøvelsen af deres funktion Unionens holdninger og interesser, uden at dette dog berører det ansvar, der påhviler dem i medfør af De Forenede Nationers Pagt.«

Maastricht-traktaten skaber en forbindelse mellem EF-Unionen og Sikkerhedsrådet, og det synes jeg vi skal lægge til grund, for det er nu engang kendsgerningerne.

Det nationale kompromis – eller det, der senere kom til at hedde Danmark i Europa – er regeringen og jeg som udenrigsminister stærkt forpligtet af og var i sin tid da heller ikke uden indflydelse på dets udformning. Det er ikke mærkeligt, at vi må være forpligtet af det og skal respektere det, for det var grundlaget for folkeafstemningen.

Hr. Peter Duetoft gjorde nogle bemærkninger om NATO. Den 10. januar 1994 finder et topmøde om den fremtidige NATO-politik sted. Der er enighed i NATO-kredsen om, at tiden ikke er til optagelse af nye medlemmer, men til meget nøje at vurdere og analysere den fremtidige europæiske sikkerhedsstruktur eller -arkitektur. Det er ikke nogen særlig enkel sag, men det er vigtigt, at diskussionen om den fremtidige europæiske sikkerhedsstruktur starter nu.

Regeringen vil gerne bidrage til denne debat i samlings forløb. Der er allerede på nuværende tidspunkt fastsat to store udenrigspolitiske debatter. Der bliver i slutningen af oktober en debat om regeringens redegørelse om perspektiverne for dansk udenrigspolitik frem mod år 2000, hvor især FN-spørgsmålet vil spille en dominerende rolle. Vi får her en mulighed for i fuldt mål at vende tilbage til bl.a. spørgsmålet om Sikkerhedsrådets sammensætning. Dernæst er det regeringens hensigt at søge afholdt en europapolitisk debat forud for det europæiske topmøde i december.